

[Erlendsson.]

ania? En omskrivning af galar — et af de forbudte stoffer — en tydelig demonstration, ligesom for øvrigt det meste af, hvad den gamle kaserne i dag står for af samfundsnedbrydende virksomhed.

I cirkulæret kunne indbygges forebyggende foranstaltninger, for det første over for børn, der lever i hashmiljø, for det andet over for stofhandel på skolerne og for det tredje over for lediggængernes stofhandel.

Til de hårdest ramte stofmisbrugere gives i dag ofte fængselsstraf, uden at der træffes særlige foranstaltninger til at begrænse eller bekæmpe misbruget eller resocialisere den straffede, hverken under fængselsopholdet eller efter dette. Det er naturligvis ganske forkert. Skal et nyt cirkulære give en fortolkning af loven, må der naturligvis ske en ændring af dette forhold. Stofmisbrugere, der på grund af deres misbrug er kommet ud i kriminalitet, skal ikke idømmes almindelig straf, men undergives en behandling, som er rettet mod årsagen, ikke mod symptomet. Tidligere justitsminister K. Axel Nielsen har, så vidt jeg har forstået det, været inde på tanker som disse.

Cirkulæret er ikke tidssvarende, og der er langt flere problemer, end det ville være rimeligt at tage op her. De bør vente til en udvalgsbehandling, der bør være grundig, saglig og lidenskabsløs.

Kirsten Sparre Andersen (V):

Jeg kan ikke på venstres vegne give støtte til det forslag, som fru Inge Krogh her har fremsat på kristeligt folkepartis vegne. Da rigsadvokaten i 1969 udsendte sit cirkulære, skete der jo samtidig en udvidelse af strafferammen for de grovere narkotikaforbrydelser fra 2 til 6 år, og justitsministeren har i denne samling fremsat forslag om yderligere at stramme strafferammen for visse særlig grove narkotikaforbrydelser til op til 10 år.

Når der i kristeligt folkepartis forslag står, at der kun kan ske retsforfølgning, når der er tale om handel eller erhvervmæssig indsmugling i et omfang, der overstiger 10-15 kg hash, er det ikke, som justitsministeren allerede har gjort opmærksom på, i overensstemmelse med den cirkulæreskrivelse, som rigsadvokaten udsendte den 16. august

1971, hvor der bl. a. står, at formålet med lovgivning på narkotikaområdet er at hindre udbredelse af euforiserende stoffer, men ikke at kriminalisere forbruget. I samme cirkulæreskrivelse står, at hvis der er tale om større mængder end de allerede omtalte 5 g eller deromkring eller der er tale om andre stoffer end hash, så skrives der rapport til viderebehandling ved Københavns politis narkotikaafdeling. Hvis omstændighederne giver grundlag for mistanke om, at besidderen er forhandler, anholdes han.

I årene siden rigsadvokatens cirkulære, er der efter min mening — i modsætning til hr. Erlendssons — intet sket, der skaber grundlag for, at folketingset i dag skal tage et andet standpunkt, end det gjorde for 4 år siden. Det betragtes i dag lykkeligvis ikke mere som smart eller in at ryge hash, og rygningen er ikke udtryk for nogen poppet protestholdning, som dengang bl. a. kunne give sig så bizarre udslag, som hr. Erlendsson var inde på, at voksne mennesker røg hash på kulturministeriets trappe. Det er eksperter indtryk — reelle tal kan man i sagens natur ikke komme med — at antallet af nytillkomne hashbrugere er faldende, og at der ingen interesse er mere for dette stof hos de 12—15-årige. Denne indstilling deles af WHO, hvor man ikke mere tror på optrapningsteorien. De mennesker, der i dag er afhængige af hash, er de socialt og psykisk svage, ja, ikke sjældent psykiatriske tilfælde. Det er min overbevisning, at man intet positivt opnår ved yderligere at belaste deres situation ved også at kriminalisere dem. Men jeg håber, at vi i socialudvalget, hvor vi nu skal drøfte disse alvorlige problemer, kan finde frem til løsninger, der yderligere vil begrænse forbruget såvel af hash som af andre narkotiske stoffer.

Gudme (RV):

Det rigtigste i fru Inge Kroghs forslag til folketingsbeslutning er udgangspunktet. Det er jo rigtigt, at der kan være noget ubehageligt i at have et cirkulære, som med hensyn til virkningen af de lovregler, det knytter sine bestemmelser til, ligesom er ude af balance med selve lovteksten. Det kan være stødende både for retsfølelsen i almindelighed og ens ordenssans i særdeleshed, at man i en lovtekst kan læse, at dette